

Arrest

nr. 193 701 van 16 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BAEYENS, die *loco* advocaat H. SCHYVENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Benin City op 15 augustus 1987.

De verzoekende partij heeft op 6 september 2013 een asielaanvraag ingediend.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 13 juni 2014 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 18 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 18 oktober 2016 dient de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning in bij de stad Antwerpen, district Antwerpen.

De ambtenaar van de burgerlijke stand beslist op 22 oktober 2016 tot uitstel van de vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning in het rijksregister met twee maanden.

De verzoekende partij maakt op 15 februari 2017 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 15 februari 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is nog hangende en gekend onder rolnummer RvV 202 295.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, district Antwerpen, weigert op 2 maart 2017 de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning.

Op 20 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 20 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : I. [...]

voornaam : H. E. [...]

geboortedatum : 15.08.1987

geboorteplaats : Benin City

nationaliteit : Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

- O. O.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.06.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevel om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 19.06.2014 (bijlage 13qq van 18.06.2014), op 29.01.2015 (bijlage 13 van 29.01.2015) en op 15.02.2017 (bijlage 13 van 15.02.2017). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De asielaanvraag (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werd na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

De wettelijke samenwoning die betrokkene wenste te registreren werd door de stad Antwerpen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevrouw R. M. R. [...] (°8.06.1984), die de Nederlandse nationaliteit heeft, niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsverplichting, van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 74/11, § 1, en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een derde middel stelt de verzoekende partij: "bij het bepalen van de duur van het bestreden "inreisverbod" is geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, zodat er rehtens geen verantwoording van de duur van het "inreisverbod" voorligt"

In de middelen zelf voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"A.

Er kan geen betwisting over bestaan :

- dat zowel verzoeker, als zijn levenspartner, mevrouw M. R. [...], — die bovendien de Nederlandse nationaliteit bezit, en die bijgevolg de hoedanigheid heeft van "EU - onderdaan" —, een onvervreemdbaar recht hebben op eerbiediging en bescherming van hun privé - en gezinsleven — art. 8 E.V.R.M. —
- dat het recht om in vrijheid de man of vrouw te kiezen met wie men een liefdesrelatie aangaat, en met wie men binnen die relatie het leven wil delen, en wil samenwonen, een onlosmakelijk onderdeel vormen van bedoeld recht — art. 8 E.V.R.M. —
- dat eenieder het principieel recht heeft om kinderen te hebben, en dat dit recht bij uitstek toekomt aan liefdespartners die een duurzame partnerrelatie hebben, en die met elkaar samen leven en die hun gezin willen vervolledigen met kinderen, of zo men wil: die een gezin met kinderen willen stichten — art. 8 E.V.R.M. —

De beperkingen die het bestreden "inreisverbod" voor verzoeker — en zijn levenspartner, mevrouw R. [...]—, aan deze rechten stelt, gaan verder dan rechtens kan toegestaan, nu deze beperkingen het verzoeker en zijn levenspartner onmogelijk maken deze rechten daadwerkelijk uit te oefenen, d.w.z. nu zij het verzoeker en zijn levenspartner onmogelijk maken verder met elkaar samen te leven, enerzijds, samen kinderen op de wereld te zetten, anderzijds.

B.

Verzoeker verwijst in dit verband naar volgende overweging uit het arrest nr. 173.592, op 25.08.2016 uitgesproken door de waarnemend voorzitter van de He kamer van de "Raad voor Vreemdelingenbetwistingen" :

"(..) blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof (van Justitie van de Europese Unie) dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast(..)."

Inderdaad zijn de belemmeringen die het "inreisverbod" voor het privé - en gezinsleven van verzoeker en zijn levenspartner zou meebrengen, — mocht er alsnog effectief uitvoering aan worden gegeven —, van die aard dat hun recht op eerbiediging en bescherming van hun privé - en gezinsleven in zijn kern zou zijn aangetast.

C.

Minstens is er sprake van een onduidelbare inperking van het privé - en gezinsleven, in de mate waarin tot een effectieve verwijdering van het grondgebied is besloten nog vooraleer verzoeker zijn recht heeft kunnen uitputten om het bestaan van een werkelijk gezinsleven — tussen hemzelf en zijn levenspartner, mevrouw R.[...]—, door een rechter te doen erkennen.

Uitdrukkelijk beroept verzoeker zich op :

- zijn fundamenteel recht van verdediging
- het recht van eenieder om te worden gehoord, — in zodanige voorwaarden dat hij in staat wordt gesteld om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure —, vooraleer een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden

— verzoeker verwijst naar de gedachtengang ook en onder meer daaromtrent gevolgd in het arrest nr. 173.592, op 25.08.2016 uitgesproken door de waarnemend voorzitter van de He kamer van de "Raad voor Vreemdelingenbetwistingen" —

- het vereiste dat eenieder die aanvoert dat zijn grondrechten zijn geschonden — te dezen gaat het om het grondrecht van verzoeker en zijn levenspartner, mevrouw R. [...], op eerbiediging van hun privé - en gezinsleven, gewaarborgd door art. 8 E.V.R.M. —, toegang krijgt tot een rechterlijke instantie, in zodanige voorwaarden dat sprake is van een "daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie" — art. 13 E.V.R.M. —.

C.

Verzoeker heeft een onbetwistbaar recht om de verklaring van "wettelijke samenwoning" die hij samen met mevrouw M R. [...] heeft afgelegd, te doen registreren, net zoals elke andere burger dat zou kunnen, en zulks ongeacht zijn verblijfsstatus.

De omstandigheid dat de bedoelde "registratie" hem kan worden geweigerd in de mate waarin er sprake zou zijn — hetgeen verzoeker betwist, en hetgeen niet is gebleken — van een zogezegde "schijnrelatie"— in die zin dat met de "verklaring" uitsluitend de regularisering van de verblijfsstatus van verzoeker wordt beoogd, en niet het doen erkennen en veilig stellen van het gezamenlijk gezinsleven waarvoor verzoeker en zijn partner hebben gekozen —, kan daaraan op geen enkele manier afbreuk doen.

Immers, enkel de bevoegde rechter, — d.w.z. de familierechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen, die hierover na tegenspraak tussen partijen, en met volle rechtsmacht zal oordelen — kan — voor het recht — beslissen of de wens van verzoeker en zijn partner om "wettelijk" "samen te wonen", — en om hun gezamenlijk gezinsleven op die manier te doen erkennen, en meer veilig te stellen —, een oprecht karakter heeft, of niet.

Uit het motiverend gedeelte van het "bevel om het grondgebied te verlaten" dat verzoeker dezelfde dag, 20.06.2017, is betend, treedt als bewezen naar voren dat de overheid, bij het nemen van de bestreden beslissing, op de hoogte was van de "intentie" van verzoeker "tot wettelijke samenwoning" — meer in het bijzonder : de verklaring van "wettelijke samenwoning" die verzoeker en zijn partner, mevrouw R., reeds medio oktober 2016 hebben afgelegd, en op registratie waarvan in het rijksregister zij sedertdien, voorlopig vruchteloos, hebben gewacht —. Uit diezelfde beslissing blijkt dat de overheid, bij het nemen van de bestreden beslissing, ervan op de hoogte was dat verzoeker en zijn levenspartner de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand, om hun verklaring van "wettelijke samenwoning" te registreren, hebben bestreden met het rechtsmiddel dat de wet hen toekent, d.w.z. art. 1476quater B.W.

Ongeacht deze op zichzelf decisieve gegevens, is de bestreden beslissing genomen, hetgeen er op neerkomt dat de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing ingaat tegen het recht op bescherming van verzoekers gezinsleven.

Doch, hoe ook, van zodra de overheid — meer concreet: verwerende partij in deze, als overheid die "bevelen" uitvaardigt "om het grondgebied te verlaten" — erover is ingelicht dat een vreemdeling een verklaring van "wettelijke samenwoning" heeft afgelegd, overschrijdt deze overheid haar macht, — zoniet zelfs haar bevoegdheid —, door een beslissing te nemen die strekt tot — eerst verwijdering van deze vreemdeling, van het grondgebied, en nadien — het opleggen van een "inreisverbod" aan deze vreemdeling, nog vooraleer — na een tijdig door de betrokkene uitgelokt debat op tegenspraak, vóór de bevoegde rechtbank — zal zijn geoordeeld of de betrokkene — c.q. zijn levenspartner met wie hij deze verklaring heeft afgelegd — oprecht is geweest in het nastreven van burgerrechtelijke erkenning en bescherming van zijn tweerelatie — op grond van de rechtsgevolgen aan een "wettelijke samenwoning" verbonden —."

En:

"A.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich er passief toe heeft beperkt, uit de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de verklaring van "wettelijke samenwoning" te registreren die verzoeker en zijn levenspartner, mevrouw R.[...], hebben afgelegd, een "contra - indicatie" af te leiden voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Bepaald "kort door de bocht", — zo wil het verzoeker voorkomen —, is dan de opwerping, — in de motivering van de bestreden beslissing —, als zou enkel en alleen reeds omwille van deze zogezegde "contra - indicatie" "mogen worden besloten dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van art. 8 E.V.R.M. inhoudt".

Verwerende partij draait de rollen overigens om, waar zij het verzoeker voor de voeten gooit dat hij — ook hier zogezegd, vermits verzoeker wel bij machte is het tegendeel van wat verwerende partij voorhoudt, aan te tonen, hetgeen hij onder meer en meer bepaald zal doen in het geding vóór de familierechtbank, aan de hand onder meer van de bewijsstukken die hij overlegt, volgens onderstaande inventaris — "niet aantoonst dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst".

B.

Wat er van zij, in geen geval heeft de verwerende partij — vooraleer haar beslissing te nemen — enige vorm of enige mate van werkelijke interesse ervoor betoond of bij echt onderzoek, — een verhoor van verzoeker daaromtrent had kunnen volstaan — effectief zou blijken dat voor de levenspartner van verzoeker, mevrouw M R.[...], werkelijk een keuze openstaat om verzoeker naar Nigeria te vergezellen.

Elders in huidig verzoekschrift is voldoende uiteengezet waarom het antwoord op die laatstbedoelde vraag te dezen alleen negatief kan zijn.

Ook meer in het algemeen doet verzoeker opmerken dat verwerende partij haar beslissing heeft genomen, zonder een deugdelijke feitengaring vooraf, en bijgevolg met miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vereiste van een materiële grondslag in de feiten — de zogenaamde materiële motiveringsplicht —.

In geen geval is concreet onderzocht welke weerslag het "inreisverbod" zal hebben op de realisatie van de gezamenlijke kindervens van verzoeker en zijn levenspartner, — rekening gehouden met de bestaande medische problematiek in hoofde van deze levenspartner, en de noodzaak, — die daaruit voortvloeit -, van een medische behandeling, opdat een zwangerschap tot stand zou kunnen komen .

C.

Zeer in het bijzonder beroept verzoeker er zich op dat hij niet vooraf is gehoord, vooraleer de verwerende partij haar bestreden beslissing heeft genomen.

Mocht een dergelijk verhoor wel nog vooraf zijn gegaan aan de bestreden beslissing, dan zou de verwerende partij kennis hebben kunnen krijgen van gegevens, van aard om uitgangspunten waarop zij zich thans — naar met zoveel woorden blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing — in doorslaggevende mate heeft gebaseerd, te falsifiëren, minstens in zodanige mate te problematiseren dat verwerende partij enkel reeds om die reden — en in het licht van de algemene beginsel van behoorlijk bestuur — eerst een verder eigen onderzoek had behoren te verrichten, alvorens een "inreisverbod", en dan bovendien een "inreisverbod" voor de duur van drie jaar, uit te vaardigen.

Concreet zouden de bijkomende gegevens welke verzoeker bij het uitoefenen van zijn recht om vooraf gehoord te worden, had kunnen verstrekken, van die aard zijn geweest dat zij de aanname zouden hebben ontkracht als stond voor verzoeker en zijn levenspartner de mogelijkheid open hun relatie — tot en met de verwezenlijking van hun kindervens — voort te zetten in Nigeria, of in enig ander Afrikaans land.

Verzoeker verwijst — wat de aard, de grondslag en het belang van het "hoorrecht" betreft, als voorwaarde ook voor een "daadwerkelijke waarborg" in de zin van art 13 E.V.R.M. —, naar de gedachtengang die in het eerder reeds aangehaald arrest — nr. 173,592, op 25.08.2016 uitgesproken door de waarnemend voorzitter van de He kamer van de "Raad voor Vreemdelingenbetwistingen" — is verrat.

D.

Het gebrek aan elk — eigen — voorafgaand onderzoek, vanwege verwerende partij, omtrent de oprechtheid ja dan neen van verzoekers "intentie tot wettelijke samenwoning" komt neer op een miskennis van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in die zin dat een bestuur dat met respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht — en ook nog : het verbod van willekeur — handelt, zich ervoor zou hebben gewacht om twee fundamenteel verschillende categorieën vreemdelingen — die allebei een verklaring hebben afgelegd van "wettelijke samenwoning" — toch "gelijk" te behandelen, namelijk diegenen van wie de verklaring van "wettelijke samenwoning" niet oprecht is geweest, enerzijds, diegenen — categorie waartoe verzoeker behoort — van wie de verklaring van "wettelijke samenwoning" wel degelijk oprecht is geweest, anderzijds.

E.

"Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve

procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt.

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden: verzoeker meent dat hij elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, daar hij deel uitmaakt van een gezin waar hij een belangrijke rol vervult en dat afhankelijk is van hem.

Dit argument kan worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt".

— Raad Vreemdelingenbetwistingen, 4de kamer, nr. 128.856, 05.09.2014, www.xce-rvv.be; Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2014, afl. 4, 407 —.

F.

In de omstandigheden van de zaak bestond voor verzoeker, "voorwerp" van het bestreden "inreisverbod", wel degelijk een recht om voorafgaandelijk gehoord te worden in zijn opmerkingen, — te meer nu de overheid het verzoeker verwijt dat hij nooit vrijwillig gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten —.

"In zoverre dat de bestreden handeling — (..) een inreisverbod — een verbod is dat eenzijdig door het bestuur werd genomen, en uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker in het kader van de procedure tot afgifte van deze handeling heeft geleid elementen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie heeft kunnen doen gelden — zoals hoger belang van het kind, gezinsleven, gezondheidstoestand - wat — indien er rekening mee was gehouden — voor de administratieve procedure tot een ander resultaat had kunnen leiden, heeft het bestuur het recht om te worden gehoord als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie geschonden. — art 7, 27, 47/11 Vreemdelingenwet; art 41 Handvest Grondrechten Europese Unie — "

— Raad Vreemdelingenbetwistingen, 7de kamer, nr. 141.336, 19.03.2015, www.cce-rvv.be; Revue du Droit des Etrangers, 2015) afl. 182, 62 —.

"Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht ah algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- de overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast
- de maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

Om te onderzoeken of het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Uit het bovengestelde blijkt dan ook dat in casu aan de beide voorwaarden is voldaan derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod voor de duur van vijfjaar op te leggen, de verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

De verzoeker beperkt zijn kritiek niet tot een louter theoretische discussie omtrent de hoorplicht, maar brengt specifieke elementen aan waarvan het aannemelijk is dat zij het bestuur, mits naleving van de hoorplicht, er mogelijks hadden toe kunnen brengen om de termijn van het inreisverbod in te korten.

De beoordeling hieromtrent ligt echter finaal bij het bestuur. Het niet horen van de verzoeker heeft in casu dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt."

— Raad Vreemdelingenbetwistingen, 2de kamer, nr. 128.272, 27*08.2014, www.cce-rvv.be; Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2014, afl. 4, 408

"Het recht voor eenieder om gehoord te worden, dat bevestigd wordt door het algemeen beginsel van het recht van de EU op eerbiediging van de rechten van verdediging, werd in casu niet nageleefd, daar de betrokkene alleen werd uitgenodigd zijn standpunt te doen gelden ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten en niet met betrekking tot het inreisverbod dat hem eveneens was betekend.

Het gaat echter om handelingen met een eigen juridische draagwijdte waartegen verschillende bezwaren kunnen worden ingediend

— artn. 74/11 & 74/12 Vreemdelingenwet

— Raad van State, 11de kamer, nr. 233.257, 15.12.2015, - Belgische Staat/X. - www.raadvst-consetat.be; Revue du Droit des Etrangers, 2015, afl. 185, 541"

En:

"A.

Het gegeven op zich, dat aan verzoeker een "inreisverbod" is opgelegd met een duur van drie jaar, zijnde in de omstandigheden van het geval de maximale duur, toegelaten door het geldend recht, laat toe te stellen dat de overheid het inreisverbod heeft opgelegd, zonder rekening te houden met de specifieke gegevens van de zaak, in het bijzonder de gegevens die het privé - en gezinsleven van verzoeker en zijn levenspartner betreffen, hun gezamenlijke kinderwens — en de noodzaak van een fertiliteitsbehandeling — daarbij inbegrepen.

"Uit het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van de relatie van de verzoekende partij met een Nederlands onderdaan en zijn huwelijksintenties.

Uit de motieven die betrekking hebben op het inreisverbod kan men echter niet afleiden dat men met deze specifieke omstandigheden rekening heeft gehouden. De overheid legt onmiddellijk de maximumduur op en moduleert de duur niet Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval"

— Raad Vreemdelingenbetwistingen, 2de kamer, nr. 98.002, 27.02.2013, www.cce-rvv.be; Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2013, afl. 3, 246

*Nog scherper, en precieser gesteld : door een "inreisverbod" met de maximale duur van drie jaar op te leggen, heeft de overheid impliciet maar noodzakelijk erkend dat zij het privé - en gezinsleven van verzoeker en zijn levenspartner niet ernstig neemt, misntens dat zij niet bereid is er in welke zin ook rekening mee te houden**

B.

"Het gegeven dat verzoekers geen stappen hebben ondernomen om België te verlaten, komt neer op het geen gevolg geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, wat wel een verklaring vormt waarom een inreisverbod wordt opgelegd maar tegelijkertijd niet de verklaring kan vormen waarom een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd."

— Raad Vreemdelingenbetwistingen, 8ste kamer, nr. 135.170, 17.12.2014, www.cce-rw.be; Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2015, afl. 3, 205 —.

"Daar het om het gezinsleven gaat moet worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing er alleen maar aan herinnert dat een beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning is genomen met betrekking tot de ingediende aanvraag tot gezinshereniging en alleen vermeldt dat een bedoeling om een huwelijk aan te gaan niet automatisch recht geeft op verblijf".

De vreemdeling kan naar zijn land terugkeren om een geldig visum te verkrijgen.

Volgens art 8.2 EVRM blijkt dat het recht op eerbied voor de persoonlijke levenssfeer en het gezinsleven niet automatisch van toepassing is. De verwerende partij is in casu in gebreke gebleven uit te leggen waarom de elementen van gezinsleven waarop de vreemdeling zich kan beroepen in het kader van zijn huwelijk met een Belgische de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod dat strafbaar is gesteld met een duur van drie jaar niet in de weg zouden staan, terwijl deze duur zelf rechtvaardigde dat er bijzondere aandacht aan zou worden geschonken.

De hierboven vermelde reden, de enige passage van de bestreden beslissing die naar het gezinsleven van de vreemdeling verwijst, heeft geen betrekking op het inreisverbod maar op de verwijderingsmaatregel. In elk geval zou, in de veronderstelling dat deze reden in aanmerking kon worden genomen voor de beoordeling van de wettigheid van het inreisverbod van drie jaar, moeten worden vastgesteld dat ze haar niet kan rechtvaardigen, daar de aanbevolen manier, namelijk een visumaanvraag tot gezinshereniging, in strijd is met een dergelijke maatregel.

Derhalve blijkt prima facie dat de verwerende partij geen toereikende motivering heeft aangenomen ten aanzien van art 8 EVRM."

— Raad Vreemdelingenbetwistingen, 3de kamer, nr. 95.142, 15.01.2013, www.xce-rvv.be; Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2013, afl. 3, 247, noot X —.

D.

Verwerende partij draait de rollen nog maar eens om, waar zij in de motivering van de bestreden beslissing opwerpt dat verzoeker nergens het bewijs heeft geleverd van omstandigheden die de opleggen van een "inreisverbod van minder dan drie jaar" zouden kunnen toelaten.

Het behoort niet aan verzoeker, de duur van het "inreisverbod" te verantwoorden, wél aan de overheid zelf.

Welnu, verwerende partij verantwoordt haar beslissing omtrent de duur van het "inreisverbod" nergens, nu zij nooit een deugdelijk voorafgaand onderzoek heeft gedaan over de specifieke omstandigheden van het geval."

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Hieruit volgt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Er moet blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

In casu wordt aan de verzoekende partij op grond van voorgaande bepaling een inreisverbod opgelegd omdat de verzoekende partij geen gevolg gegeven heeft aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, met name de bevelen die haar op 19 juni 2014, 29 januari 2015 en 15 februari 2017 werden betekend. Dit wordt noch betwist, noch weerlegd door de verzoekende partij.

Ook de duur van het inreisverbod van drie jaar werd gemotiveerd, met name dat de verzoekende partij een hardnekkigheid vertoont om illegaal op het grondgebied te verblijven. De verwerende partij geeft in dit verband aan dat de asielprocedure van de verzoekende partij niet bijzonder lang geduurd heeft en dat de stad Antwerpen haar verklaring tot wettelijk samenwonen geweigerd heeft te registreren. Ook wordt aangegeven dat de weigering tot registratie van de wettelijke samenwonen een contra-indicatie is voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Vervolgens wordt ingegaan op de relatie met mevrouw M.R. Tot slot concludeert de verwerende partij dat *“Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”*

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat er geen rekening werd gehouden met haar specifieke omstandigheden. De verzoekende partij voert aan dat in het licht van artikel 8 van het EVRM onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezinsleven met mevrouw M.R., daar er geen zorgvuldig onderzoek, in het licht van artikel 8 van het EVRM, gevoerd werd naar haar gezinssituatie. De verzoekende partij beklemtoont dat haar relatie met mevrouw M.R. geen schijnrelatie is. Om haar betoog te staven, brengt ze verschillende foto's, verklaringen van familie en vrienden en berichten uitgewisseld via sociale media bij. De verzoekende partij vervolgt dat haar partner haar niet kan volgen naar Nigeria, gelet op hun kinderswens en de fertiliteitsbehandelingen die ze dienen te ondergaan. Daarenboven is haar partner ook tewerkgesteld en woonachtig in België. Ook wijst ze op de procedure die ze hebben opgestart tegen de beslissing tot weigering van registratie van de verklaringen van wettelijke samenwonen van de stad Antwerpen bij de familierechtbank te Antwerpen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Alhoewel de verwerende partij van mening is dat de weigering van registratie van wettelijk samenwoont een contra-indicatie is inzake het bestaan van een gezinsleven, is de verwerende partij toch overgegaan tot een belangenafweging in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevrouw R. M. R. (°8.06.1984), die de Nederlandse nationaliteit heeft, niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria.”*

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft nu de verzoekende partij niet beschikt over een verblijfsrecht of -machtiging in het Rijk, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het door de verzoekende partij voorgehouden gezinsleven. Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, § 89).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108).

In casu stelt de verzoekende partij dat haar partner niet mee naar Nigeria kan, daar zij kinderen willen krijgen door middel van fertiliteitsbehandelingen, daar haar partner, gelet op haar gezondheidstoestand, niet zonder een dergelijke behandeling zwanger kan geraken. In het verzoekschrift wordt uiteengezet waarom deze fertiliteitsbehandelingen noodzakelijk zullen zijn, en waarom zij hier niet eerder aan begonnen zijn.

Een bewijs van fertiliteitsbehandelingen of hormoonbehandelingen die heden daadwerkelijk worden gevolgd, ligt niet voor. Derhalve wordt niet aangetoond dat enige lopende fertiliteitsbehandeling door de repatriëring van de verzoekende partij wordt afgebroken.

In zoverre de verzoekende partij verder voorhoudt dat het inreisverbod wel degelijk in disproportionaliteit staat met haar recht op privé- en gezinsleven en een ernstig moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt daar contacten tussen haar en haar partner nodig zijn om de fertiliteitsbehandelingen voort te kunnen zetten. Dit betoog doet evenwel geen afbreuk aan het motief in de bestreden beslissing dat haar partner haar kan bezoeken in Nigeria. De verzoekende partij toont niet aan dat de vereiste contacten niet plaats kunnen hebben in het kader van zulke bezoeken. Derhalve wordt niet aannemelijk gemaakt dat de fertiliteitsbehandelingen niet kunnen worden opgestart. Ook stelt de verzoekende partij dat ze nu dienen te beginnen met een dergelijke behandeling, gelet op het gegeven dat haar partner reeds 33 jaar oud is. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt dat haar partner nu met de behandeling dient te beginnen, en niet kan wachten tot wanneer de procedure bij de familierechtbank afgerond is en de verzoekende partij in het bezit is van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten.

In deze dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij niet kan ontkennen dat het voorgehouden gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij niet aantoonde dat een fertiliteitsbehandeling niet kan worden gestart of verder gezet in Nigeria of later in België of Nederland wanneer de verzoekende partij in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Daarenboven wordt in het arrest van 27 juni 2017 met nummer 188 964 inzake de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen het bevel om het grondgebied dat gepaard gaat met de bestreden beslissing gesteld dat: *“Dit geldt des te meer omdat de partner van de verzoekende partij zelf aangeeft in haar verklaring dat de eerste behandeling in haar fertiliteitsbehandeling een hormoonbehandeling met tabletten clomifeencitraat is. Deze behandeling wordt, zoals blijkt uit de stukken van de verwerende partij, gedurende 6 tot 12 cycli geprobeerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de familierechtbank te Antwerpen de rechtsdag op 21 december 2017 bepaald heeft. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat: “In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.” Bijgevolg blijkt niet dat de fertiliteitsbehandeling, die haar partner behoeft, een concreet element is dat wijst op een onoverkomelijke hinderpaal voor het verderzetten van het gezinsleven.”* Er wordt tevens niet aannemelijk gemaakt dat de verzoekende partij en mevrouw M.R. als gevolg van de bestreden beslissing de kans wordt ontnomen om kinderen te krijgen.

Waar de verzoekende partij ook wijst op het beroep dat zij ingesteld heeft bij de familierechtbank te Antwerpen tegen de beslissing van de stad Antwerpen om haar wettelijke samenwoning met mevrouw M.R. niet te registreren, en dat hieruit zou volgen dat zolang deze procedure loopt, haar geen inreisverbod mocht uitgereikt worden, wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning, zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen,

noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar raadsman laat vertegenwoordigen. Een dergelijk beroep bij de familierechtbank heeft geen invloed op de onregelmatige verblijfssituatie van de verzoekende partij. Evenmin heeft het een schorsende werking die de uitvoerbaarheid van onderhavig inreisverbod verhindert. In het bevel om het grondgebied te verlaten, dat met het inreisverbod gepaard gaat, wordt nog vastgesteld dat indien de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoonst alsnog geregistreerd mag worden, de verzoekende partij bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen op grond van deze geregistreerde samenwoonst.

Het gegeven dat mevrouw M.R. de Nederlandse nationaliteit bezit, heden in België woont en werkt en geen enkel band heeft met een Afrikaans land, vormen op zich geen concrete elementen die wijzen op ernstige hinderpalen om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar partner enkel in België kan tewerkgesteld worden of wonen. Daarenboven verhindert niets mevrouw M.R. bovendien regelmatig naar Nigeria te reizen om bij de verzoekende partij te zijn en er blijkt ook niet dat contact via de moderne communicatiemiddelen niet mogelijk is, in afwachting van de procedure bij de familierechtbank. De Raad benadrukt dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39).

De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat de verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Daarenboven heeft de verzoekende partij sinds de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2014, waarbij aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd, geen poging ondernomen om haar verblijf op het Belgische grondgebied te regulariseren. Ook niet na 29 januari 2015 toen de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij uitreikte. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij zelf had zij op dat moment reeds een relatie van een jaar met haar partner. Hiervan ligt geen begin van bewijs voor. Indien dit effectief zo was, dan dienden zowel de verzoekende partij als mevrouw M.R. te weten dat de verblijfssituatie van de verzoekende partij vanaf het begin precair was, waardoor zij geen rechtmatige verwachting konden koesteren dat zij in alle gevallen het gezinsleven in België konden verderzetten.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM, inclusief het recht op voortplanting dat onder deze bepaling ressorteert en evenmin absoluut van aard is.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, *"Het redelijkheidsbeginsel"*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet dienstig de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan aanvoeren, want voormeld artikel heeft geen betrekking op de bestreden beslissing. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag echter in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

De Raad wijst er voorts op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de schorsing van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen. Het is dan ook aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de afgifte van het inreisverbod. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de schorsing van de bestreden beslissing kunnen leiden. Deze rechtspraak van de Raad van State ligt in de lijn van de rechtspraak van Hof van Justitie met betrekking tot het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht. Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient men aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

In casu beroept de verzoekende partij zich op de volgende elementen: haar gezinsleven met mevrouw M.R., de fertiliteitsbehandelingen, het gegeven dat mevrouw M.R. werkt en woont in België en dat zij nooit naar Afrika geweest is. Uit de bespreking van het eerste onderdeel van het middel blijkt dat dit geen elementen zijn die een invloed hadden kunnen hebben op de bestreden beslissing. Bijgevolg maakt de verzoekende partij geen schending van het hoorrecht of van artikel 41 van het Handvest aannemelijk.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS